

Figură emblematică a artei secolului XX, Constantin Brâncuși (1876-1957) s-a născut la 19 februarie 1876 într-o înstărită familie țărănească din Hobița, jud. Gorj. A urmat cursurile Școlii de Meserii din Craiova (1894-1898) și Școlii de Arte Frumoase din București (1898-1902), unde a studiat cu sculptorul Ion Georgescu. După absolvire a pornit într-o călătorie de studii care, cu opriri la Viena și München, l-a condus la Paris (1904). Brâncuși a rămas la Paris restul vieții, în țară revenind doar pentru scurte perioade de timp. În anii 1905-1907 a studiat la École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. A frecventat atelierul lui Auguste Rodin. În deceniile petrecute la Paris s-a integrat mediului artistic și boem din capitala franceză, din cercul său de prieteni făcând parte: Amedeo Modigliani, Henri Matisse, Ezra Pound, Guillaume Apollinaire, Pablo Picasso, Man Ray, Marcel Duchamp, Henri Rousseau, Peggy Guggenheim, Tristan Tzara și Fernand Léger. „Parisul e mediul artistic necesar mie, fără de care nu pot trăi. E centrul artei care-mi satisface cu prisosință cererile mele artistice”, mărturisea Brâncuși. Expune frecvent în S.U.A. În anii 1937-1938 a realizat monumentalul ansamblu arhitectonic-sculptural din Târgu-Jiu. Atelierul lui Brâncuși poate fi vizitat la Paris (Place Georges Pompidou, 75004).

În timpul anilor de studii Constantin Brâncuși și-a însușit modelajul academic-realist, aflat la baza învățământului sculpturii în academiile de artă, fiind un excelent portretist. Sub influența lui Rodin, Brâncuși s-a eliberat în scurt timp de modelul convențional-academic. Arta primitivă, sculptura neagră, stilistica artei bizantine și sculptura romanică se numără printre sursele de inspirație care îi oferă lui Brâncuși elementele unei noi viziuni artistice, exprimată printr-o nouă configurare plastică a realului și susținută prin trecerea de la modelaj la cioplit. Creația lui Brâncuși se axează pe temele fundamentale ale existenței omenești: iubirea, nașterea, sexualitatea și împlinirea spirituală. Geometrismul specific modernismului este modulat de o poetică proprie și aspirația spre perfecțiune. De prin 1913-1914 se reîntoarce la cultura țărănească a lemnului, pe care o cunoscuse în copilărie la Hobița, folclorul devenind una din principalele sale surse de inspirație. Brâncuși a cuprins în sculptura sa tot ceea ce oferea cultura vizuală a începutului de secol XX. Creația lui Brâncuși este expresia unui veritabil program universalist, elementele arhaice, medievale, folclorice, africane, extrem orientale, stând alături de unele ecouri ale mișcărilor artistice inovatoare de la începutul secolului XX (simbolism, Art Nouveau, cubism, expresionism, dadaism, constructivism, Art Déco), toate fiind absorbite și sintetizate într-o operă unitară și profund originală.

„... eu, cu noul meu, vin din ceva care este foarte vechi...” (Brâncuși)